

62
"Сражае да има приличеството ми, но чека ме ая сра-
та са равна ~~са~~ меня, но чека самъ доде да ми се по-
моги и да приеже въравноството ми; ако не, неж-
асий те войскиит ми скоро ще ~~нахитат~~ въ земията
ми, и те ще го докаратъ пакъ въ такваи нещасти-
тельности отъ каквато е имъ ~~са~~ семейството ми."

Убавя се смая и слути отъ гордостъ нѣтъ ду-
ми на Френския рижаръ. Стана явко те мой е самъ свѣ-
селъ ильганъ въ ~~исидурднит~~ си. Моги ^{силъ} отъ гордъ ми
показа аско какво мой има да ~~оаква~~ отъ ~~таква~~ едно
~~неасушно~~ предприимивитъ войскаи на западъ
въ таква война едвалъ ~~връкнит~~ Императоръ
адъ аилъи да посредатъ посланията на Гл. Царя.
Пешива и достоянствето ми се днвоко докаана ~~ав~~
таква едно неасушно ~~прекране~~. Мова мой ~~немогана~~
да ~~преидрн~~. ~~Убавя~~ ми се ~~разбрави~~, ~~яросивни~~ ~~и~~
~~са~~ ~~разиде~~. Мой ~~рени~~ ~~са~~ ~~отидуеми~~ и ~~ракане~~ ~~врт~~
~~мето~~ ми, ~~квенто~~ ~~неабави~~ да се яви.

Уноени отъ победа и сполука, Латинкитъ,
аедъ като подвижнаа и раздѣлаа Византийската
Империя, ~~прегадоа~~ се на ~~спрастивит~~ си и ~~сава~~